

De Man Die De LOTTO Vond

Het echte verhaal achter de schermen van de Lottowijzer.

De Man Die De LOTTO Vond

Het echte verhaal achter de schermen van de Lottowijzer.

Philip WDW

***Het lot bestaat niet,
alleen timing en keuze.***

Voor Tamara R.

1111 keer dank

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit boek is gebaseerd op waargebeurde feiten.

Sommige namen en details werden gewijzigd ter bescherming van de betrokkenen.

Eerste druk: 2026

ISBN:

Omslagontwerp: Philip Wille-De Wael

www.philipwdw.com

INHOUD

PROLOOG

Gent – februari 1992

De brand

DEEL I

De Matras

Het begin. De val. Het idee.

1. 5 februari 1966
2. Regels van het huis
3. Sint-Lievenscollege
4. Sint-Lucas
5. Het leger
6. Falstaff
7. De Farao's
8. Vallen en opstaan
9. Overleven
10. Macht en verlangen

11. Scheuren in het decor
 12. Nacht zonder einde
 13. Vuurdoop
 14. Code rood
 15. De matras
 16. Vijfhonderd euro
 17. De Lottowijzer
-

DEEL II

De Opkomst

Van idee naar onderneming.

18. Papier en durf
19. Inkt op papier
20. De toren
21. Achter de schermen
22. Toeval bestaat niet
23. Van idee naar onderneming
24. Rekenen op scherp
25. Twaalf paletten hoop
26. Van matras naar metallic goud
27. Het Hoofdkantoor
28. De kip en het ei

29. Gratis bestaat niet
 30. Wij leven van de lotto
 31. Ring Ring
 32. De selectie
 33. Zes stoelen bezet
 34. Alles of niets
 35. Kassa
 36. Trage versnelling
 37. Nationale zichtbaarheid
 38. Tim to roll
 39. Zondag 21h
 40. Maandagochtend
 41. Blikken
 42. Roodgloeiend
 43. Bekende Vlaming
-

DEEL III

De Kluis

Succes. Onderstroom. Verraad.

44. Morgen 9h
45. President directeur general
46. Cash
47. Onderstroom
48. Verdwenen geld

49. De wurggreep

PROLOOG

Gent – februari 1992

Toen ik de straat indraaide, zag ik het meteen.

Mijn ramen waren zwart.

Niet vuil.

Niet donker.

Zwart van rook.

Ik bleef even staan. Mijn hart sloeg sneller, maar mijn hoofd wilde het nog niet geloven.

Misschien was het vuil.

Misschien een schaduw.

Misschien niets.

Ik liep naar de voordeur en legde mijn hand tegen het glas.

Het brandde.

De hitte trok door mijn handpalm alsof het glas zelf vuur was.

Op dat moment wist ik genoeg.

Binnen stond alles in brand.

Ik deed de deur open.

Een zware geur van rook sloeg me tegemoet.

Dik.

Verstikkend.

De gang was nog donker, maar achter de deur van de living gloeide een oranje licht.

Voorzichtig duwde ik de deur open.

Een vuurbal sloeg naar buiten.

De hitte duwde me achteruit.

Mijn wenkbrauwen schroeyden bijna weg.

Ik smet de deur dicht en rende naar buiten.

“Brand!” riep ik naar de burens. “Bel de brandweer!”

Even later stonden de sirenes in de straat.

Blauwe lichten sneden door de nacht terwijl brandweermannen slangen uitrolden alsof het routine was.

Voor hen was het routine.

Voor mij niet.

Ik stond op straat met een verbrande handpalm en keek naar het appartement waar ik net weken had gewerkt om het opnieuw op te bouwen.

Alles wat ik had, stond daarbinnen.

En alles brandde.

Een paar uur later zat ik in een politiecel.

Onder fel TL-licht.

Op een harde bank.

Mijn ontbijt bestond uit een plastic flesje chocomelk.

Het leek op een slechte grap.

Mijn appartement was weg.

Mijn spullen waren weg.

Mijn verzekering bleek niet in orde.

Alles wat mij nog restte, was een matras op de grond.

Soms denk ik dat het leven je eerst helemaal leegmaakt voordat het je een idee geeft.

Op dat moment wist ik het nog niet.

Maar daar, in dat half uitgebrande appartement, begon iets te groeien.

Niet uit geluk.

Maar uit koppigheid.

DEEL 1

DE MATRAS

5 februari 1966

Ik ben geboren op 5 februari 1966.

Geen vuurwerk.

Geen grote voorspellingen.

Gewoon een kind in een huis waar altijd gewerkt werd.

Mijn ouders waren zelfstandigen.

Dat klonk chic, maar in werkelijkheid betekende het vooral: altijd bezig.

Altijd moe.

Altijd zorgen.

De zaak ging voor.

Klanten gingen voor.

Rekeningen gingen voor.

Kinderen kwamen ergens daarna.

Toch was er ook luxe.

Mijn vader droeg een gouden horloge.

Hij had een gouden tand.

Voor de deur stond een witte Chevrolet Camaro.

In de zomer lag er een speedboot klaar.

We hadden een appartement in La Grande Motte in Zuid-Frankrijk.

Twee winkels.

Vier appartementen.

Van buitenaf leek alles perfect.

Mijn broer Patrick was er al.

Zeven jaar ouder.

Zeven jaar wijzer.

Zeven jaar voorsprong op alles.

Tegen de tijd dat ik leerde fietsen, was hij al half volwassen.

Hij keek naar mij zoals oudere broers dat doen: een mengeling van bescherming en minachting.

Hij kende de regels van het huis al.

Ik leerde ze snel.

Hard werken.

Niet klagen.

Doordoen.

We groeiden op in de schaduw van verantwoordelijkheid.

Liefde was er wel, denk ik.

Maar ze zat verstopt tussen facturen en vermoeidheid.

Een aai over het hoofd was zeldzaam.

Een “ik ben trots op je” nog zeldzamer.

Je moest je plan trekken.

Dat werd nooit letterlijk gezegd.

Dat hoefde ook niet.

Regels van het huis

In ons huis waren er regels.
Niet op papier.
Niet op een bord aan de muur.

Maar iedereen kende ze.

Mijn vader was een man van discipline.

Hij geloofde niet in excuses.

Wie iets wilde bereiken, moest ervoor werken.

Punt.

's Morgens vroeg opstaan was vanzelfsprekend.

Werk ging altijd voor.

Klagen hoorde daar niet bij.

Als iets kapot ging, werd het hersteld.

Als iets moeilijk was, werd er harder gewerkt.

Zo simpel was het.

Mijn moeder bracht evenwicht in dat harde ritme.

Waar mijn vader streng kon zijn, was zij geduldig.

Ze zorgde ervoor dat het huis meer was dan alleen een plaats waar gewerkt werd.

Maar ook zij geloofde in dezelfde waarden.

Respect.

Doorzetten.

Je verantwoordelijkheid nemen.

Als kind denk je daar niet over na.

Het is gewoon de wereld waarin je opgroeit.

Pas later begrijp je hoe sterk die regels in je hoofd blijven zitten.

Want wanneer alles in je leven instort — wanneer je huis brandt, wanneer je geld op is, wanneer je opnieuw moet beginnen — dan zijn het vaak die eenvoudige regels die je overeind houden.

Werken.

Niet opgeven.

En altijd blijven zoeken naar een oplossing.

Sint-Lievenscollege

Het Sint-Lievenscollege was een wereld op zich.
Een gebouw met lange gangen, zware deuren en een sfeer van discipline.

Hier werd niet alleen les gegeven.

Hier werd gevormd.

Elke ochtend begon op dezelfde manier.

Boeken onder de arm.

De geur van krijt in de klas.

De stem van een leraar die probeerde orde te houden in een lokaal vol jongeren met plannen, dromen en soms vooral veel energie.

Voor sommigen was school een verplichting.

Voor mij was het iets anders.

Ik keek graag rond. Observeerde.

Probeerde te begrijpen hoe mensen dachten, hoe ze reageerden, hoe ze beslissingen namen.

Zonder dat ik het toen besepte, leerde ik misschien wel meer buiten de lessen dan erin.

School ging niet alleen over wiskunde of geschiedenis.

Het ging over karakter.

Over discipline.

Over verantwoordelijkheid.

Over leren omgaan met regels.

Sommige regels vond ik logisch.

Andere minder.

Maar één ding werd al snel duidelijk: als je vooruit wilde, moest je initiatief nemen.

Niemand zou het voor je doen.

Die gedachte bleef hangen.

Lang nadat de schoolbel had geklonken en de gangen weer stil waren geworden.

Sint-Lucas

Na het Sint-Lievenscollege kwam Sint-Lucas.

Een andere wereld.

Hier ging het niet meer alleen over regels en discipline.

Hier ging het over ideeën.

Over tekenen.

Over vormgeven aan wat eerst alleen nog maar in je hoofd bestond.

Architectuur fascineerde me.

Een gebouw begint als een gedachte.

Een lijn op papier.

Een schets die langzaam verandert in iets tastbaars.

Dat idee sprak me aan.

Het leek bijna op ondernemen, al wist ik dat toen nog niet.

Je begint met niets.

Alleen een idee.

En stap voor stap probeer je dat idee werkelijkheid te maken.

De lokalen van Sint-Lucas waren gevuld met tekentafels, potloden en rollen papier.

Studenten stonden gebogen over plannen en maquettes, elk bezig met zijn eigen project.

Sommigen waren echte kunstenaars.

Anderen probeerden vooral te overleven tussen deadlines en kritische docenten.

Ik leerde kijken.

Niet alleen naar gebouwen, maar naar structuur.

Naar hoe dingen opgebouwd zijn.

Naar hoe een idee vorm krijgt en hoe een plan stap voor stap wordt uitgevoerd.

Achteraf beseft ik dat die periode belangrijker was dan ik toen dacht.

Niet omdat ik architect werd.

Maar omdat ik er iets anders leerde.

Alles wat gebouwd wordt, begint met een idee.

En ondertussen was er **Sabine**.

Ze was zestien.

Donkere ogen.

We waren jong.

Te jong misschien.

Maar op die leeftijd denk je daar niet over na.

Het leven besliste sneller dan wij.

Sabine werd zwanger.

Plots werd alles serieus.

Geen ruimte meer om te twijfelen over studies of toekomst.

Er moest geld verdiend worden.

Er moest verantwoordelijkheid genomen worden.

Het leger

Ik was achttien, officieel volwassen. Maar eigenlijk was ik nog gewoon een jongen die nog niet wist wat hij aan het doen was. De vrijheid in Sint- Lucas liet zijn sporen achter in mijn rapporten.

Er was geen tijd meer om te zoeken wat ik later wilde worden.

Geen ruimte voor twijfels.

Ik moest werken.

Of iets doen.

Dus koos ik voor het leger.

Niet uit vaderlandsliefde.

Niet uit romantiek.

Omdat het duidelijk was.

Je tekent.

Je krijgt een uniform.

Een opdracht.

Een loon.

Structuur.

Ik werd chauffeur van een AMX-13 tank bij het **5e Linie in Soest, Duitsland.**

Een tank van staal en lawaai.

Rupsbanden die de grond openreken alsof het niets was.

De eerste keer dat ik erin zat, voelde ik me klein.

Veel kleiner dan ik had verwacht.

Binnen rook het naar olie, metaal en oude machines.

Alles trilde.

Alles maakte lawaai.

Maar tegelijk voelde ik iets anders.

Alsof ik eindelijk deel uitmaakte van iets dat groter was dan mijn eigen onzekerheid.

Het ritme was hard.

Vroeg opstaan.

Controle van het materiaal.

Oefeningen.

Wachten.